

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

Egész évre 10 frt - kr.
Félévre 5 " " "
Negyedévre 2 " " "
Egy hónapra 1 " " "
Egyes szám ára 4 kr.

Felelős szerkesztő: **BENEDEK JÁNOS.**
Kiadók: **HOFFMANN és KRONOVITZ.**

Hirdetési

Hat hasábos petit sorért 5 kr. Nagyobb terjedelmű többször
hirdetéseik alk. szerint jutányos áron vétetnek fel. Bélyegdíj min-
den külön beiktatásért 30 kr.

A letiltott idegen zászló.

— Megszűnt közjogi sérelem. —

Megelégedéssel s a jól teljesített hírlapirói kötelesség megnyugtató öntudatával jelentjük u g y a n e z e n a h e l y e n, hol a debreczeni róm. kath. templom elé kitűzött pápai zászló helytelen s közjog-ellenes használatának bírálatába 10 nappal ezelőtt legelőször bocsátkoztunk s tiltó szavunkat felemeltük, hogy f e l s z ó l a l a s u n k n a k m e g v o l t a b i z t o s r a v á r t k e l l ő e r e d m é n y e i: s a közjogi érzést méltán felháborító és Debreczen város jó hírnevét pellengérező sérelem gyökeres orvoslásra talált.

A mint a kormányhoz közel álló «Pesti Hírlap»-ból értesülünk, a «Debreczen» által felvetett közjogi sérelem ügyében gyorsan és sikeresen intézkedett a belügyminiszterium vezetésével megbízott miniszterelnök. Belpolitikai hírei közt követezőket írja e tárgyban a nevezett — s hitelesnek — tekinthető hírforrás:

A pápai lobogó Debreczenben. Széll Kalmán miniszterelnök, mint értesülünk, tegnap hosszabban értekezett Schlauch nagyváradi bíboros püspökkel. Az értekezlet tárgya egy Debreczenben előfordult dolog volt, mely az illetékes tényezők tapintatos közbelépése nélkül könnyen országos casussá nőhetne volna ki magát. Wolafka c. püspök debreczeni

plébános ugyanis a legutóbbi egyházi ünnepek egyikén kitűzette az ottani kath. templomra a pápai lobogót, a mely intézkedése a város lakossága körében nagy és kellemesnek egyáltalán nem mondható meglepetést keltett. Schlauch bíboros püspök rendeltére most eltávolították a templomról a lobogót, a melynek kitűzése remélhetőleg nem is fog többé megismétlődni.

Magyar kormány a magyar közjog megvédelmezése érdekében nem is intézkedhetett másképp: s hogy eként járt el, azzal legtermészetesebb kötelességét teljesítette, a miért dicséret nem is illeti, mert ha nem így intézkedik, ép oly mulasztást követett volna el, mint a mely mulasztást a debreczeni politikai hatóságok követtek el az által, hogy ezt a visszaélést lábra kapni engedték.

Mert nem egy esetről, egy alkalomról van ám szó, mint azt a «Pesti Hírlap» politikai híre említi, hanem a mint utánna jártunk s a mint Wolafka cz. püspök urnak hozzánk beküldött nyilatkozatából is kitűnik: ez évben következetesen folytatott áll a r d ó g y a k o r l a t r ó l, s hogy ennek most vége szakad: örömmel és megelégedéssel tölti el minden hazafiasan érző és gondolkodó ember lelkét.

Legfőbb azt kell méltányolólag kiemelniük, hogy a kormány intézkedése nemcsak korrekt, hanem egyszersmind szinte hihetetlenül gyors is volt s

elég idejében érkezett arra nézve, hogy a további botránykozásnak vége legyen.

Mert sajnos! e nélkül a radikális kura nélkül aligha lehetett volna reményünk arra, hogy e jogtalan és botrányos zászló használatnak egy hamar vége szakadjon. Maga magától sohasem jött volna arra a gondolatra e zászló kitűzője, hogy azt önként, saját jószántából eltávolítsa.

A ki mindenkép tüntetni akar a mellett, hogy «pápi st a», s habozásban van a fölött, hogy «magyar és katolikus-e», vagy «katolikus és magyar?» attól nem remélhetjük a distinciónak azt a helyes mértékét, melylyel ez ügy mérlegelésében kellő megfontolással járhasson el s eljárása helytelenségét egyhamar belássa.

Magyarországon nincs «magyar és katolikus», vagy megfordítva «katolikus és magyar»; ily kettős minőséget nem ismer sem a magyar közjog, sem a magyar hazaszeretet. Magyarországon csak magyarok vannak.

Más lapra tartozik a vallás, melynek szabadságát mély bölcsességre, a lelkiismereti szabadság szellemétől való megihletésre mutató alaptörvényeink védelmezik, melyeknek egyikét-másikat tenger honfi-vérnek kihullása eredményezte. Ki háborgatná másnak vallásos meggyőződéseit s vallása szabad gyakorlását? S vajjon abból áll-e a vallás szabad gyakorlata, hogy a régi pápai birodalom jelvényével tüntessünk?

Szépülés.

A «Debreczen» tárczája.

Írta: **Kozma Andor.**

Azzal a kedves pajtásommal, a kivel egykor legtöbbet viglénénykedtem, most már vajmi ritkán kerülök össze. Nem mintha a barátságunk hidegedett volna el. Csak az utjaink váltak szét. Éppen azért nem igen barátkozhatunk, mert nagyon is értjük egymást. Titkon tartunk tőle, hogy régi baráti szeretetünk fölébe kerekedhetnék új kötelességeinknek. Hogy nagyon is ki találunk rugni a hámból, megint igazában összeszoknánk.

Nagy néna mégis találkoznak. Pusztá veletlenségből az utcán botlunk egymásba.

— Hogy vagy, édes öregem?
— Köszönöm, rosszul. Hát te?
— Még mindig nincs pénzed?
— Nincs. És neked?
— Sohasem is lesz. S ez a legkisebb bajom.

— Hát sok a gondod?
— De mennyi!
— Vigasztalódjál. Én is csak úgy vagyok.

Az efféle bevezetés után összekapaszkodunk, mint régen s rójuk egy darabig kettesben az utcákat. Szinte fölpezdül megint

a vérünk, mintha még mindig könnyelmű, viglénények volnánk. A lépésünk is mindjárt rugalmasabb.

— Teringettél! Nézd csak, micsoda szép asszony.

— Az a barna? Ejnye, csakugyan, de kivánatos! És amott az a szőke leány. Jaj! . . .

— Igazán. De nézd, nézd ez a termet! Milyen vonalak, milyen csipő! S ott megint egy.

— Meg lehetne bolondulni, annyi szépség nyüzsög mostanában ezeken a budapesti utcákon.

— Örülök, hogy te is úgy látod. Mert már aggódtam, hogy csak az én hanyatlásomra val, ha ujjában lépten-nyomon rengő teg sok Vénuszt meg Junót fedezek fel.

— Hidd el, magamnak szintén megvan ez az aggodalmam. Én is sokszor megakadok rajta, miért ma sokkal több szép nő, mint a mennyi a mi időnkben volt?

— Én úgy magyarázom, hogy a mióta már egyáltalán nem nekünk virulnak a virágok, azóta telhetetlenebbül gyönyörködünk beennük.

— Ugyan már? Hát a mi időnkben nekünk virultak?

— No persze, csak hogy akkor mi csak csik voltunk, bevettük magunkat könyveink

közzé, meg kávéházainkba s bámultuk a nagy firkalók, meg a magunk esztét, a helyett, hogy a szép nők után szaladgáltunk volna.

— Mondasz valamit. A leghitványabb kis szerelmes szerencse, is teljesen kielégített bennünket.

— Igen, mert még volt.
— És mert ifjuságunk hatalmas élvezetet talált a leghitványabbban is.

— Lusta kölykök voltunk. Mert a kezünk ügyében esett akármennyi pipacs, s mi ki nem nyújtózkodtunk volna egy-egy rózsáért.

— Ne ítélj magunk felett tulszigorúan. Nemcsak lusták voltunk, hanem gyermekesek is, azaz romlatlanok. Emlékezzel rá, hogy te egész komolyan istennőnek tartottad a Róza szobaleányotokat.

— Te pedig esküdtél rá, hogy az a két kis piszkos divatárslány, a ki együtt lakott s türelmesen megosztott rajtad, a világ két legszebb s legszerelmesebb hölgye.

— Ugy van. S miután a kik a mieink voltak, azokat a mi szemünkben senki más nem mulhatta felül, hát nem igen vágyakoztunk másokra.

— Sőt ostoba gyerek-dölyffel siklott el szemünk a többi — temérdek sokkal különb szépségen. — Pedig látod: mennyi van de mennyi! . . .

Csak egy áramlat van hazánkban, mely politikát csinál a vallásból; mely az értelmetlen tömegek szenvedélyét akarja felkölteni; mely le akarja dönteni a magyar hazaszeretet hőseinek a nép lelkében élő oszlopait, ki akarja írtani Kossuth emlékét s mindazt, ami első sorban és mindenekelőtt ehhez a hazához köti, melyen kívül „a nagy világon nincs senki számonkara helye.”

S ennek a néprontó néppárti politikának rendkívül kapóra jövő eszközei: a pápai áldás, a pápai himnusz s a pápai lobogó.

De tartsunk most rövid pihenőt az első sikeres ütközet után, hogy annál biztosabb eredménnyel folytathassuk a harcot azokkal, kik béket praedikálnak, de mindenáron háborút akarnak.

A harci jelvénynek szánt lobogót már sikerült kicsavarnunk a kezükből.

B. J.

Debreczen, június 20.

A pápai lobogó Debreczenben. Budapesti lapok sokat foglalkoznak most a kérdéssel, mely a magyar kormány és Schlauch biboros püspök közt folytatott tárgyalás után helyes megoldást nyert. A „Magyar Szó” nem ad teljes hitelt a „Pesti Hírlap”-nak s azt írja:

Ha a P. H.-nak ez az értesülése helyes, akkor Schlauch biboros püspök ur valóban nagy tapintatosságának és erős magyar közjogi érzésének adta jelet. Őzintén szólva azonban, nem igen merünk binni ebben a hírből s mielőtt megtegyük rá a megjegyzéseinket, be kell várunk, nem érkeznek-e meg holnapra a biboros püspök ur cáfolata.

Mi teljes híresek tartjuk a P. H. belpolitikai híreit, annyival inkább, mert tudomásunk szerint a rendelet csakugyan beérkezett Wlaffka püspök urhoz s már most vasárnap (jun. 17-én) nem is volt kitűzve a debreczeni r. k. a. t. h. t. e. m. p. l. o. m. r. a. k. ö. z. j. o. g. o. t. s. é. r. t. ó. p. a. p. i. l. o. b. o. g. ó.

Szell Kálmán újabb fiascója Piumében. A város védsejének, San Vitonak a

napján eszébe jutott dr. Maylender Mihály expozesztának, hogy életjött kellene adni magáról és gyűlésre hívta egybe az autonomista pártot. Pár száz fiumano jelenlétében hosszú beszédet mondott, a melyben épp annyi a bornírtág, mint a hetvenkedő nagyképű ködés.

Szell Kálmán jól tenné, ha tudomást venne arról, mint nyilatkozott az autonom párt vezére, a kit ő Bánffy báró és Szapary Laszló gróf dezavválása céljából — ez év február havában oly kitűnő szivesseggel fogadott a miniszterelnöki palotában. Maylender és az autonomisták viselkedése fényesen dokumentálja, hogy Szell Kálmán fiascot vallott midőn „atszóagos” siker kedvéért megalázta a magyar kormány tekintélyét és erélyét a fiúmeiek előtt. A félhivatalos lapok által annyiszor lanszizozott kibekülésnek híre nyomra sincs. A februári deputációzás óta öt teljes hónap telt el s a fiúmei állapotok ma is abban a stádiumban vannak, mint Szell Kálmán „hires” beszéde előtt.

Az autonomista párt egy jöttát sem adott fel álláspontjából és egyetlen lépést sem tett a normális helyzet visszaállítására. A szegény kormányzó, a ki noens-volens kénytelen a miniszterelnök utasításait követni, mit sem tudott elérni, ámbár lealázta magát odáig, hogy látogatást tett Maylendernél, ki öt lapjában, a Difésában, még nem is régén a legdurvább sértésekkel halmozta el.

Az autonomisták azt várják, hogy a kormány rukkojon ki a szájuk ize szerint való javaslatokkal. Addig semmi sem fog történni! Így nyilatkozott Maylender is a szent Vitus napi gyűlésen. Első sorban ismét neki rontott a volt Bánffy-kormányának s aztán kegyesen kijelentette, hogy a párt nem kételkedik a mosani kormány jóindulatában és jószándékaiban. De — vetette közbe ravaszul — a polgárság kételkedése és elégtelensége miatt meg kell tudni a kormány intencióit bármilyen, esetleg kombináció által is.

Ez az utóbbi mondas egyébként sikerült szatira Szell Kálmánra nézve. A sok dikező után, a mit a fiúmei kérdésben tartott, a fiúmeiek végre is kombináláshoz kénytelenek folyamodni, hogy kisűssek: mit is akar hat tulajdonképpen a magyar miniszterelnök? Ezt az eredményt elgha várta ő kegyelmessége, midőn oly „nyilt” és „vilagos” kijelentésekkel traktálta két órán át Maylender urat és társait a budavári palotában.

Az expozesztá mostani pronunciamentójában különben a legfigyelemreméltóbb pont az, hogy megfenyegeti a kormányt a régi

küzdőlmek újból fölvetelével, ha a mostani helyzet akár „kenyelem” okából, akár „egyet-érő” hiánya miatt tovább is fentartatnék. Az autonomista párt, ugymond, nem bír oly erővel, hogy keresztülvigye a mit óhajt, de nem is oly győnge, hogy akarata ellenére valamit letesíteni lehessen.

Ez, ha henczegő, de nyílt beszéd. A konzekvenciát levonhatná belőle a belügyminiszteri tarczát viselő miniszterelnök s rájöhetne, hogy kutyából nem lesz szalonna, akárhogy hizelegjenek is neki.

Az októberben összeülő parlament meg fog győződni, hogy Szell Kálmán felsült a fiúmei kérdésben tanusított limonádé politikájával s annak megoldásához nem frázisok, de tettek szükségesek.

Kinevezések a közigazgatási bírósághoz. A hivatalos lap mai száma a következő királyi elhatározást közli:

Magyar miniszterelnökömnek a miniszterium nevében tett előterjesztésére Makay Dezső, a Kuriához beosztott ítélőtáblai bírót, Desszffy Marcell budapesti ítélőtáblai bírót és dr. Feichtinger Elek királyi tanácsos és fiúmei pénzügyigazgatót a közigazgatási bírósághoz ítélőbírákka kinevezem.

Ferencz József s. k.
Szell s. k.

Gróf Tisza István elnöki beszéde.

Gróf Tisza István ma délután több szabadelvűpári képviselővel Nagyváradra utazott, hol a gróf, mint a nagyváradi szabadelvűpárt elnöke, fog politikai beszédet mondani. Vele megy Pulszky Ágost, Kristóffy József, Gajary Ödön és Örey Kálmán. Ez a társaság nem valami biztató arra nézve, hogy Nagyváradon tovább épül a párt benső egységnek a szilárd épülete. A gróf Tisza elnöki beszéde különösen abból a szempontból kell várakozást, hogy miként végez a gróf a protestáns izgatással, amelyet Bánffy szit. Különösen ez a pont kelti fel az érdeklődést a nagyváradi események iránt.

Ugron nem összeférhetlen!

(S. B.) Ugron ur mandátuma szűz mint az alpesi hó. Az összeférhetlenségi bizottság egyhangu határozattal (mert hát Ratkay a mungók közül kivétel) mondta ezt ki.

— Helyes, öregem. — Vanni van. Hi szem, hogy volt is. Több volt mindenestre mint a mennyit mi észrevetünk. De arra mégis leteszem a hitet, hogy a mi időnkben anoyi még sem volt, mint a mennyi ma van.

— Ezt már én is sokszor elgondoltam, de mindig lehurrogattam magamban e gondolatot. — Most azonban, mivel te is mondd kezdek benne bizni, hogy nem egészen tévedés.

— Lehetetlen, hogy az legyen. Sohasem voltam egészen vak bolond s nem képz-lem, hogy csak most, későn, nyílt volna fel a szemem. Valóággal így van az: a budapesti nőállomány az utolsó tizenöt esztendő alatt óriásiat szépült.

— Kerlek, te mindig logikus fejű ember voltál, fejtőd hat ki komoly okaidat, melyek a mit eddig csak a magam tévedésének tartottam. Igen megnyugtató, ha átláthatom, hogy csakugyan igazunk van.

— Hadd tehát! Pillants körül e városban s gondold arra, mi volt ez a mi időnkben. — Ugy-e, a mi legszebb utak, utcák, terek, paloták mind egészen új dolgok? Mi még, ha éjjeli korhelykedésünket hajnalban egy városligeti kirándulással koronáztuk meg, az Andrássy uton jobbara palánkok és rozoga alházak közt vonulunk kurjongatva végig. A nagy körútból meg nem volt egyébb az oktagon négy egyforma unalmas bérháznál. Ezeket már aljas kisvárosi zegzugokba keveredtünk, mikor

neki vágunk, leghamarosabban jussunk el a kerepesi-utra.

Emlékezem rá. Egy szürke, hideg ősz reggelen volt. A kerepesi uti nyomorult földszintes feyházba igyekeztünk akkor, hogy riportot szerezzünk valami akasztásról, melyet ott meg a boldogult Kozarek mester vegzett akkoriban.

— S emlékeze a mi régi kávéházainkra, kocsmanokra? Emlékezel a kereskedésekre s azok kirakataira? Emlékezel a világitásra, a kövezetre s emlékezel különösen a szabó számlákra?

— Ah igen, minden oly kicsinyes, o y szerény szegényes volt manapsághoz képest.

— Nos hát, megérkeztünk a szép nőkhöz. A mi időnkben Bpest még egy vidékies rohoda kisváros volt. Ma már kezd egy fényűző, pompás nagyváros lenni.

— Értelek. Lakos is több van ma kétszázezer emberrel, tehát a több közt több a szép nő is.

— Nemcsak; hanem azok is szebbek ma itt, akik akkor még csunyábbak voltak.

— Nono, hisz az akkori szépek azóta velünk együtt legkevesebb 15 esztendőt öregedtek.

— Mindegy, mégis szépültek. Ahol ni! Ott hozza rá a bizonyosságot a véletlenség.

— Hol?

— A sarkon. Most fordul be.

— Az a csókolni való gömbölyded uri asszonyka?

— No persze, hiszen ez a Tinike! De csakugyan, bámulatosan megszépült. Milyen csupa kéz-láb, ügyetlen, sápkóros kisasszonyka volt a mi időnkben! Semmibe se vettük. Sose hittem volna, hogy ilyen takaros, tüzes, izgató szép asszony váljék belőle. Pedig ez idő szerint semmi esetre sem lehet már kevesebb 35 esztendősnél. Csodálatos!

— Ne hidd, hogy csupán a természetes fejlődés csodája az egész. Vonuljunk egy kissé mögéje. Hadd menjen el előttünk. — Köszöntsük hódolatteljesen... Így...

— Hallod, ez a visszabiccentés a fejével igazán remek volt.

— Ugy-e bár? Látod, így csak a nagyvárosi asszony tud visszaköszönni. S most figyelj meg, mily ingerlő kacérsággal s mégis mily diszkrétül viszi a szoknyája uszályát — noha az nincs is. Ez a nagyváros, barátom csakis a nagyváros!

— És nézd a bokáját, a cipellőjét. Az ember szeretne beleharapni, olyan kezes.

— Holott emlékezhetsél, hogy még a mi időnkben Tinike esetlen lábát méltán lezól-tak. Hanem persze akkor 6 frtos cipőt viselt, most pedig legkevesebb 18 frttal fizeti párját.

— És most belvárosi szabóval dolgoztai, míg ami időnkben egy pesti varrónóval is beérte.

A zabügynek, a talpfa szállításnak, a pokrócz gyárnak egy-zersmindenkorra vége, hiába hozakodik azzal bárki is elő.]

A meghurczollatásért elégtételt is kapott a székelyek Hadura, hisz Sima Ferencz uram őt szentesen, disznókévé választotta egyik tanyai kortesbandának.

Ne félj magyar nép, nincs már semmi baj! A haragos ég nem szakad reád, a föld nem nyílik meg alattad, a nagy székely megtarthatja továbbra is mandátumát.

Mikor az öszeférhetlenségi bizottság a nyilvánosság tudomására hozta mindezeket, nem hiszem ne lett volna egy pár millió újság olvasó ember, aki így ne kiáltott volna fel kacagva:

— Ugyan ugyan Apáthy bácsi, mi az ördögöt komédiázik ön ötdmagával olyan hosszasan!

Miért drukkoltatta szegény Ugront olyan sokáig, hisz a bolond is tudta, hogy az ön gazdája, Szell Kálmán a kezére koppint, ha a nagy szekelyt összeférhetetlenné meri kijelenteni!

Vagy azért volt az egész komédia, hogy Bartha Miklósnak alkalom adassék hazafiúi megdöbbenésének; borongásának, elkeseredésének, fájdalomnak feljajdulásának kifejezését adni?

Hát azért alapították a „Magyarország” című napilapot, hogy Ugron szomorú üldözöttségével teljenek meg azok hasábjai.

— Ugye ugye Apáthy bácsi, nagyköklér kigyelmed?

Hanem a gazdája Szell Kálmán uram az már meg érdemelne egy kis tanítást azért a csuf játékért, melyet a magyar képviselői állással folytat és folytatott.

Legalább a külszint megtarthatta volna Ugron leleplezésével egy kissé elhárította volna azokat a fekete fellegeteket, melyek előbb utóbb fellegszakadást zudítanak a nyakába.

Mert azt csak a hülyéknek mondja és hirdettesse, hogy kedves barátja nem áll olyan összeköttetésben a kormánnyal, a mely a képviselői állással kompatibilis.

A jezsuiták jezsuitája ön miniszterelnök

— Valóban, pájtás, kezdem látni, hogy ebben a városban csak mi hanyatlunk, míg minden egyéb emelkedik. Csak azt nem tudom: nem halt-e már éhen az a bizonyos upesti varrónő? Mert ma már, a merre nézek, mindenütt csak szabóremeket látok.

— Ej, öregem, ne aggódjál az upesti varrónő miatt. Az is dolgozik még, sőt többet, mint a mi időnkben, de már sokkal szebben. Hiszen te tudod, hogy mi az a minikri?

— Hogyne. Az utazó tehetségen alapuló hasonulás a környezethez.

— Jól mondád. Tehát itt minden kezd hasonulni mafához a fejlődő, kibontakozó, szépülő nagy városhoz. Azért ötlük szemünkbe a nők csodálatos szépülése. De épp így szépülnek a férfiak is, csak hogy ezt mi nem vesszük észre, mert nem törődünk a magunk nemével. Ma magunk is többször beretválnunk s gondosabban öltözünk manapság, mint a mi időnkben. És nézd meg a mai gyermekeket. Csupa, kényes, cifra szépséges kis angyal. Azokat a mi időnkbeli szurtos kis apróságokat ma már alig látod az utcákon, a kik az idősebb testvéreik leviselt, rájuk nem illő ruhában, bozontosan szaladgáltak.

— Tebát szerinted az öltözés, tisztálkodás és a testi ápolás haladásában van az egész szembetűnő szépülés?

— Abban is! . . . De ezzel természet-szerűen a testnek, az arcnak, a kifejezésnek

ur! Hanem viszont mint minden jezsuita, ügyes politikus is.

Csak nem robbantja szét pártját Ugron inkompatibilitásával. Mi lenne akkor az ön elvű táborából?

Látja kegyelmes uram, ez a vélemény száz meg száz ezer ember véleménye. Nem jó volna egy kis új választással ráczáfolni erre?

Vagy az új választás még eklatansabbul bizonyítaná be, hogy az ön hatalmas egész-ségtelen kormánytöbbséggen alapul?

Négy hónapi szünet.

A magyar törvényhozás nagy munkát végezhetett, hogy majd em négy egész hónapi pihenőre van szüksége. Bizonyára így fog gondolkozni az az adófizető, a ki csak a külső jelek után ítél és a kulisszák előtt lefolyt eseményekből vonja le következtetéseit.

Mi türes-tagadás, valami csakugyan történt a mai nappal megkezdődött parlamenti szünet előtt. Mondjuk ki mindjárt: az országot hozzá szoktatták a közgazdasági jelszavakhoz s a közfigyelmet és gondolkozást realisabb irányba terelték.

Soha sem beszéltek annyit a magyar iparról és a magyar ipar érdekében, mint az utolsó nyolcz hónap alatt s tegyük hozzá, nem minden eredmény nélkül.

Iparosaink kezdik saját érdekeiket helyesebben felfogni s azoknak előmozdítását helyesebb irányban keresni. Ez tagadhatatlanul a kormány s a törvényhozás érdeme. A magyar fogyasztóközönség is kezd jobban megbarátkozni a honi készítményekkel s lassankint megismerkedik hazája kincseivel.

A mezőgazdaság terén is haladás észlelhető, akár azokat az üdvös törvényeket tekintjük, a melyeket a honatyák a mezőgazdaságot foglalkozók jogviszonyainak szabályozására hoztak s velük a szociális kérdésnek nagy részét megoldották, akár azokat az intézkedéseket nézzük, a melyek a mezőgazdasággal szomszédos területekről gyakorolnak hatást nemzeti vagyonosodásunk eme legerősebb fundamentumára.

Szóval, minden téren érezhető, hogy történt valami, vagy hogy legalább meg volt a jó szándék valami hasznos és jó dolog létrehozására.

Csak egy tekintetben állunk csehebbül, mint állottunk. A politikában nem hogy ha-

folytonos fokozatos szépülés, szinten vele jár. Egy szép nagyvárosban általános, örökös a vágy, az akarat, hogy szebbek legyenek a szépek. Ennek a szünetlen belső késztetésnek lassanként észrevehetővé val a hatása. Nem akarunk arról beszélni! javulunk-e? De annyi bizonyos hogy szépülünk.

— Bizonyos hogy így van. A szépítés azonban nincs ingyen.

— De nincs ám! Sőt temérdek pénzbe kerül. A mi időnkben még három budapesti nőnek szabó, cipész, fehérnemű- és illatszerezés számlája aligha tett ki annyit, a meennyit most egyé.

— És ki fizeti ki mindezt?

— Mi ketten már semmiesetre. Egyáltalán, azt hiszem, senki. A nagyvárosi élet nem is egyszerre való kifizetésekre, hanem örökös részlettörlesztésekre, és hitelműveletekre van alapítva. A tartozások és követelések összevisszaszövevénye ez az egész új élet.

— S végül jön egy nagy tönk.

— Dehogynem, csak egy-egy nagy konverzió. Barátom megértette bölcseségemet s e felett melázva hallgatagabban róttuk tovább az aszfaltot. Szép utcák, szép házak, szép kirakatok, szép emberek, szép gyermekek és szép nők ragyogtak felénk mindenütt.

Szép világ, szép idő, — gondolok félig lelkesen, félig fanyarul, — de már nem a mienk!

ladtunk volna, hanem visszaestünk s ez nagy szegénységi bizonyítvány a Szell-kormány részére. — Kiegyezésünk maig sincs, a kvótát megint a királynak kell megállapítania s a 67-es alap ugyszólván a csőd szélére jutott. Igaz, hogy ez nem függött egyedül a magyar kormánytól, de mikor Szell Kálmán átvette a magyar kormányt, éppen az ez irányban tett ígérekkel kérte ki a nemzet bizalmát. Szell Kálmán olyan államférfiúnak ünnepléte magát mint a ki egyedül képes megmenteni az Ausztriával való kiegyezést, a kiegyezésnek alkotmányos alapját.

És mit tud felmutatni ebben az irányban? Egy részleges kiegyezést, amelyet Ausztria minden pillanatban felfordíthat s egy kvótatörvényt, amelyet Ausztriában csak az abszolútizmus hasonló intézkedésekkel lehet végrehajtani.

Szell Kálmánnak, ha őszinte akar lenni, magának is be kell valania, hogy e tekintetben nemcsak a nemzet, de még a saját varakozásainak sem tudott megfelelni.

Sőt be kell vallania még egyebet is. Azt hogy hovatovább azt a sokszor hangsúlyozott és gyakran dicsőített 67-es alapot sem fogja megmenteni tudni.

Az osztrák kavarndás lépésről-lépésre szorítja le erről az alapról s nem lehetetlen, hogy éppen Szell Kálmán lesz kénytelen megcsinálni az új kiegyezést új alapon. Hiába hirdette olyan fennen, hogy a 67-es alappal áll és bukik.

S ki tudja, nincs-e közel az új szervezkedés ideje, nem leszünk-e már holnap kénytelenek a 67-es alap helyére mászt állítani. Az osztrák viszonyok bizonyára aggodalommal tölthetnek el bennünket.

S ez aggodalmakra való tekintettel legaiább is hosszúnak tartjuk a négy hónapi pihenőt, ha különben nem is irigyeljük a honatyáktól az üdülést. Nem ók kérték ilyen hosszú vakációt, hanem a kormány kínálta fel nekik, még pedig olyan megdöbbenő szives-séggel, mintha ez alatt az idő alatt valami nagy cinyt szeretne elkövetni, vagy másokkal elkövettetni.

Amde a szünetidő nem az alvás ideje s mi mindvégig ebben leszünk.

A kínai forradalom.

Pekinggel tudvalevőleg megszakadt minden táviró összeköttetés s amit a sanghai — táviratok jelentenek, nem kisebb dolog, mint hogy Pekingben és Takuban megkezdődött a háború.

A tegnapi londoni esti lapokban a következő kanghai távirat jelent meg:

Egy csifui távirat azt jelenti, hogy ma reggel egy japáni ágyunaszád érkezett oda, amelyne jelen tése szerint az európai tengerész csapatok bevették a takui erődítményeket. Az európai csapatok ultimátumot intéztek a kínai parancsnokhoz, a mire azonban 17 erőd agyuzni kezdte a hadihajókat. Az európai flotta viszonzta a lövéseket és elnémitotta a kínai ágyukat, mire az európaiak megszállták az erődöket.

Londonba egyébképen is nagyon komoly hírek jönnek Kelet-Ázsiából. A kormány a Phoenix hadihajó parancsnokától Csi-Fuból a következő táviratot kapta: Az Ohohashi japáni hadihajó éppen most érkezett meg Takuból s azt a hírt hozta onnan, hogy a kínai csapatok megállították Seymour-t és ezerhétszáz emberét előrenyomulásában. Seymour kénytelen volt Tien-Cinbe visszavonulni.

A csifui német konzultól tegnap a következő távirat érkezett Berlinbe: Ma éjjel egy japáni torpedóhajó Takuból a következő hírt hvztu: A kínaiak Taku mellett torpedókat helyeztek el a folyón és a csapatokat Sanghuj-Kvangból összehozták. Az idegen parancsnokok az orosz tengernagyai hajón gyűltek össze és a takui erődök parancsnokaihoz azt az ultimátumot intézték, hogy csapataikat e hónap 17-én delután 2 óráig vonják vissza, mire az erődök 17-én éjjel egy órakor megkezdtek a tüzelést, melyet a német, orosz,

angol, francia és japán hajók viszonztak. A tüzelés két óra hosszat tartott. — Alattag két angol hajó az erődök között elsüllyedt a folyóban. A táviró- és vasúti összeköttetés Taku és Tienczin között megszakadt. A vízi összeköttetés is veszedelmesbe van.

A francia külügyminiszterium táviratot kapott Francois kínai franczia főkonzultól, aki azzal volt megbizva, hogy a francia alattvalókat Jün-Nan-Szen-ből Tokingba szállítsa. Francois tudatja, hogy a jün-nanszeni alkirály megskadályozta őt és kíséreit az elutazásban.

A kínaiak följuytottak a házat és az angol misszió épületét is elhamvasztottak és kifosztották. A csészelék ellopta a konzul és kísérete egész vagyonát, még ruháját is.

A hatóság úgy bánt velük; mintha fogjak volna. Delcassé külügyminiszter már a kamrának június 11-iki ülésében figyelmeztetett erre a veszedelemre és utasította az indoknai főkormányzót; hogy a kínai határra csapatot szállítson, de egyuttal figyelmeztette, hogy ne lépjen át a kínai határon, mert attól fél, hogy ezzel provokálni fogja a kínai lakosságot és veszedelmet hoz az ország belsejében lakó francziakra. Delcassé magához hívatta Kínának parisi képviselőjét és a legnagyobb energiával felszólította, hogy haladéktalanul táviratozzon a jün-nanszeni királynak s tudassa vele, hogy a francia kormány teszi őt felelőssé a francia alattvalók életéért s Franciaországnak szükség esetén módjában lesz, hogy őt módjába kerítse. Delcassé hasonló tartalmu táviratot küldött Frangoznek, akit utasított, hogy figyelmeztesse az alkirályt a viselkedéséből származó veszedelemre.

Hir szerint a hatalmak lelkérték Japánt hogy 20000 embert küldjön a lázadás elfojtására. Japán valószínűleg beleegyezik ebbe.

Mozgósítás.

A trieszti 97 ik gyalogezred hír szerint parancsot kapott, hogy azonnal induljon Kinába.

H I R E K .

* **A Csokonai Kör új helyisége.** — A kereskedelmi akadémia épületében volt idáig a Csokonai helyisége, az u. n. Csokonai szobamelyet a debreczeni kereskedő társulat nagylelkűsége bocsátott Debreczen egyetlen irodalmi körének rendelkezésére. Most azonban magának az érdemes társulatnak is szüksége van a helyiségére s a Csokonai Körnek a további kvártélyt szeptember 1-ére felmondta. Ma délután 3 órakor választmányi ülést tartott a tárgyan a Csokonai Kör s egy bizottságot küldött ki, hogy új helyiségről gondoskodjék. Egyben köszönetet mondtak a kereskedő társulatnak a rövid ideig tartott, de mindenestre lekötőző veedégszeretletért.

* **Kiss Áron Nagyeneden.** A fővárosi és vidéki lapok ősz püspökünk legközelebbi utjaról a következő tudósítással lepnek meg bennünket:

Kiss Áron püspök templomszentelése. Tegnap avattak fel nagy ünnepélyességgel a nagyenyedi új református templomot. Kiss Áron, a tiszt. egyház püspöke végezte a felszentelést nagy papi assisztenciával, a város lakosságának nagy érdeklődése mellett. A felszenteléssel kapcsolatos istentiszteletet is végezte. Délben a kollegiumban ebéd volt az ősz egyházuagy és kísérete, Balogh Ferencz, dr. Erdős József, Erőss Lajos főiskolai hittanárak és Hajdu Zsigmond püspöki titkár tiszteltetére. A püspök az esti vónattal székhelyére utazott. Az egész dologból pedig csak annyi az igaz, hogy Kiss Áron Ecseden volt templom avatásra. Ott pedig ezidőszerint még nincs kollegium, de meg Enyed talán a r t ó k György egyházkerületébe tartozik?

* **Párbaj tárgyalások a járásbírósnál.** A jövő hó folyamán két párbajügyben

fog ítékezni a debreczeni királyi járásbírósnál Grósz Sándor és Kemény Emil párbaj ügyében fog ítéletet mondani. Grósz Sándor Schwarz Izidórral vívott kardpárbajt, melyben ő sérült meg súlyosabban, Kemény Emil pedig Hunyor László honvéd hadnagygyal verekedett. A párbajban Hunyor kapott súlyosabb sebet. A tárgyalásra több tanu s az összes orvosok bevannak tédve.

* **Uj kerékpáros versenypálya.** — A debreczeni pogári kerékpáros egyesület új versenypályát csináltatott a Miklós utca végén levő vargakerti helyiségében. Az új versenypálya ünnepélyes megnyitása jul. 1-én fog végbemenni, a mikor a D. P. K. E. országos verseny ünnepélyt rendez. Ennek az ügyében tegnap este népes gyűlést tartott a polg. kerékpár egyesület a Márkus-féle vendéglőben levő hivatalos helyiségében, melyen előkészítették az ünnepély részleteit. Előre is felhívjuk olvasóink szives figyelmét a nagyszabásúnak ígérkező szép verseny-ünnepre.

Az apáca és az orvos. Hajdumegye egyik nagyközségében boldogan él a mézes beteket egy fiatal doktor szépséges feleségével. A házasság, mely a két fiatal lelkét összekötötte, nagyon regényes. A fiatal doktor a biharmegyei kórház segéd orvosa volt. A sebészeti osztályt vezette, s így ismerkedett meg egy szép fiatal apácával. Maria nővérrel. Az ismeretségből szerelem lett, a szerelemből pedig házasság. Maria nővér szívesen vette a fiatal doktor udvarlását, s végre is elhatározta, hogy le teszi a fátlyot. Az apáca édesatyja, aki Nagyszébenben előke ő állami hivatalnok, beleegyezett a házasságba, — a szerelmes orvos a napokban, már nőül is vette a randból kilepett fiatal apácát.

* **Egy derék nővel kevesebb.** Pogány Kornél, a debreczeni állami főreaiskola jeles tanárát — lapunknak is t. külső munkatársát — váratlanul lesújtó mélységes gyász érte; köztiszteletben álló felesége Csebi Pogány Kornélné szül. almási Bakó Ilona asszony életének 35-ik, boldoghazasságának 16-ik évében ez év június hó 19-én déli 12 órakor szívszélhűdes következtében elhunyt. Hült telemei f. hó, 21-én d. u. fél 5 órakor fogtak a róm. kath. egyház szertartása szerint az Egymalom utca 6-ik számú háztól a Szt. Anna utcái temetőben örök nyugalomra tétetni. Az engesztelő szentmise áldozat pedig folyó hó 22, reggeli 3/4 órakor fog az egek urának bemutatni. Banatos férjen csebi Pogány Kornélon kívül három kis árva gyászolja benne a jó édes anyát: Stefánia, Géza és a pár napos kis Jenő; s ezeken kívül az elhunyt édes anyja öz. B a k ó Ferenecné, ki csak nemrégiben kísérté sirba másik gyermekét dr. B a k ó József, volt hontmegyei tisztí főorvost. Enyhitse tisztelt barátunk mérhetlen fájdalmát barátainak, tisztviselőinek melyen érzett őszinte részvéte!

* **A község ládája.** — Tulajdonképpen község szekrénye cím illetné ezt a történetet a melyet egyik zalamegyei újságból olvasunk. A község ládáját tudvalevőleg halálra ítélte egy belügyminiszteri rendelet, a mely kitiltotta a régi nevezetességű tulipános ládat a legkisebb község házából is s helyébe sárgamázolt modern pánczélos szekrényeket rendelt a zsuffódeles községi hajlékokba. A tűzálló vasszekrény be is vonult az adózó polgárok illő bámulata mellett a falvakba, a bíró urak pedig neki álltak kitudni a forrályát Wertheim ur armányos lakatjainak.

Hogy nem mehetett valami könnyen a dolog, nagyon is sejtető abból, hogy a mi-

niszterium jónak látta külön utasításban kitanítani a küzsegek érdemes bráit a pénzszekrény zárjainak nyitogatására. S mert mindenikhez két rendbeli kulcsot csinált a gyáros, a miniszter azt is elrendelte, hogy a főlösegesek beszoigaltatandók a megyei levéltárakba. Ekként került a gelsei község ládájának a kulcsa is a zalaegerszegi megyei levéltárba megőrzés végett.

A minap azután a vármegyei urak nagy bámulatára négy ökrös igásszeker állapotott meg a megyehaza ősi kapui előtt s a szekér kísérete nagy szorgalommal neki állott a nehez teher leemeléséhez. Kisvártatva aztán megindult Gelse panczélos szekrénye a földszint folyosója felé az alispán ur hivatalos szobájához.

A bíró ur tiszt-sségtudóan bekopogtatott az alispán urhoz:

— Könyörgöm alássan, a kulcsokat kérem.

— Miféle kulcsokat? csodálkozott az alispán, akinek sejtelme sem volt a történetekről.

— A vasláda kulcsát, instalom, me t adószedés volt, oszt a körjdyzour meghagyta, hogy abba zárjuk a pénzt.

Az alispán persze ebből sem lett okosabb, mig nem nagysokára kiderült a dolog. A bíró ur ugyanis valamennyi kulcsát elküldte a pénzszekrénynek a me yeházára.

— Hát miért küldte be valamennyi kulcsot? tudakolta mosolyogva az alispán a szégyenkező bírótól.

— Azt véltem könyörgöm, itt csak jobban tudnak majd rá vigyázatot tenni, mint én a paraszt eszemmel, védekezett a bíró s szégyenszemre megindult ismét hazafelé a négy ökrrel — meg az újfajta község ládájával.

* **Párbaj egy anekdota miatt.** Rakovszky Istvan és Zeyk Gábor orsz. képviselők között lofolyt parbaj előzménye abba a viharos korszakba nyulik vissza, a mikor a névszerinti szavazások voltak napirnden a Házban. Január tizediken Rakovszky István olvasta fel a névsort. Ő volt a Ház egyik jegyzője. A mikor harmadszor vagy talán negyedszer olvasta a hosszú listát egyik-másik névre megjegyzést tett, a miért néhány képviselő megnehezelt rá. Zeyk Gábor képviselőnek, a ki szinten kifakadt a megjegyzések miatt Rakovszky ezt felelte.

— Hallottam én Ugron Gabortól egy adomát egy erdélyi urról, egy lóról meg egy bivalyborjuról. Ez célzás volt Zeyknek egy ifjúkori balesetére, mely adoma alakjában közzájón fogog. Az eredete az, hogy Zeyk egész fiatal korában leesett a lóról s ráesett éppen egy borjura mely nyomban kimult. — Zeyk sértésnek vette a célzást és Rakovszkyt provokáltatta. A felek másnap karddal vívták meg a párbajt s mindkettőn jelentéktelen sebet kaptak. Rakovszky az arcán sérült meg, Zeyk pedig a kezefején. Az obstrukciónak ez a lovagias epizódja a büntetőtörvénysek előtt nyert folytatást, a hol Rakovszky István két heti, Zeyk Gabort egy heti államfogházra ítélték. Rakovszky fellebbezett s így került az az ma nyilvános főtárgyalásra a kir. ítélőtáblán. A tanácsban Hérich-Tóth János előkölt, előadó Istvánffy Lajos dr. táblai bíró volt; a vádhatóságot Vargha Ferenc főügyész-helzettes képviselte. közzvédő Környei Ede dr. volt. A kir. ítélőtábla az ítéletnek csupán a felebbező Rakovszkyra vonatkozó részével foglalkozott. Rakovszky büntetését 8 napi államfogházra szállította le.

* **A vigyázatlan bérkocsis.** Tegnap délután az Egymalom-utca csendjét kinos dolog zavarta fel. Kovács Mihály Egymalom-utcai lakos fia Géza kint játszadozott, az

utca porában. Egyszerre sebes hajással közeledt feléje egy bérkocsi. A kis fiúnak nem volt annyi ideje, hogy kitérjen a kocsi elől, így esett meg a szomorú szerencsétlenség. A lovak elütötték, a kis fiú a kocsi alá került. Jobb lábán ment keresztül a kerék, a azt bokában kettő törte. A vigyázatlan kocsist feljelentették a rendőrségnél.

*** Országos Arany-ünnep** Tokay Elek körös-szeg-apáti jegyző, már évek előtt felhívta az ország jegyzői karát, hogy minden községben esztendőnkint ünnepeljen Arany Janos emlékét. Szép tervezet is dolgozott ki, melyet egyik országos ülésközön bemutatott, mit nagy lelkesedéssel tettek a jelenlevők magukévá, mindazonáltal a dolog elaludt. Most újabb felszólítást intéz a községi jegyzőkhöz, egyszerűsített maga rendezni az első ünnepet a faluja határában levő csonkatorony mellett, hol a monda szerint László megmentette a kunok által elrabolt magyar leányt, az ünnepségre, melye hónap végén lesz, a fővárosból is többen terandálnak.

*** A debreczeni zenede hangverseny.** A debreczeni zenede egyetemi helyiségében 1900. évi június hó 21-én, csütörtökön este 7 $\frac{1}{2}$ órakor vizsgálati hangversenyt rendez, melyre a t. érdeklődő közönséget tisztelettel meghívja az igazgatóság. Műsor:

1. Sipos A. Ünnepi megnyitó. Zongorán előadja: Fried Gizella.

2. Seitz FR, 14. mű. Pusztai hangok. Hegedűn előadja: Schwarz József. Zongorán kíséri: Térei Vilma.

3. Rossini J, Sevillei Borbély dalművéből, Rosina ariája: «Una voce poco fa.» — Éneklő: Harsányi Emma. Zongorán kíséri: Térei Vilma.

4. Brück Gy. Alföldi zeneképek. Zongorán előadja: Szántó Jolán.

5. Bohm K. Largo religioso. (Közkinátra!) Háromiumkíséret mellett hegedűn unisono előadják: Fábian Margit, Nagy Janka, Pap Mariska, Darvas György, Hajdu Miklós, Z Kiss Jenő, Laszgalner Ágost, Lukács Elek, Nage Zoltán és Schwarz József.

Weber M. K. Oberon dalművéből, R-zia ariája: «Ocean! te szörnyeteg.» Éneklő: Adamek Irma. Zongorán kíséri: Brück Gyula tanár.

7. Godard B. 53. mű. 1. sz. Sebteben. (En couraui). Zongorán előadja: Térei Vilma.

8. Mascagni P. Parasztecsület dalművéből az Ave Maria (intermezzo sinfonico). Előadják: Adamek Irma (ének), Térei Vilma (zongora), Brück Gyula tanár (zongora), Varga József tanár (háromium) és Friedman Samu tanár (gordonka).

A 4. szám után 5 percznyi szünet. A műsor egy-egy számának előadása alatt az ajtókat zárva tartatnak. Hangverseny után a kitüntetésre kiválóan érdemesnek talált növendékek között a jutalomdíjak kiosztása. Kezdeté este 7 $\frac{1}{2}$ órakor pontban.

*** Festetics Rudolf gróf válópöre.** — Nemrégiben megirtuk, hogy Festetics Rudolf gróf a hajótörött Tolna yacht volt tulajdonosa ellen a felesége, született Haggin Ella, válópört indított és hogy a gróf, a ki jelenleg Triesztben a hajókapitányi képesítés elnyerésén fáradozik, csakis az újságokból tudta meg, hogy neje válni készül tőle. A New-York Journal szóról-szóra közli a grófné válókeresetét, amelyből érdekesnek tartjuk közölni a következőket:

Miss Ella Haggin, egy kaliforniai milliomos 17 éves leánya feleszeretett tolnai Festetics Rudolf grófba és nőül ment hozzá. A fiatal pár a Tolna yachton nászutra indult és bejárta a tengerek ismeretlen világát, — emberevők közzé is vetődtek és sok-sok kalandot éltek át. A grófné gyöngé testalkatúnő volt, a kinek eszéágában sem volt a hajós

életre adni magát, és abban a hiszemenb kelt utra, hogy csak néhány hétig fog tartani. A kalandos természetű gróf azonban folyton balogatta a visszatérést; és kényszerítette a feleségét, borzasztó szenvedések közepette, hogy vele maradjon, és állandóan koczára tegye életet.

Az első kaland mindjárt az elutazás után történt. Egy matróz ugyanis még az indulás előtt megesküdt, hogy a hajót mindenestől hatalmába keríti, és ő lesz a parancsnoka. Fel is bujtotta a személyzetet és a lázadást maga foytotta el a grófné. Puskát ragadott és a matrózoknak szegezte, avval a feyegetéssel, hogy a ki meg nem adja magát azt lelövi.

Ezután következtek a végtelen bolyongások Polinesia és Salamon szigetcsoportban. Az utóbbi helyen kicsi hujja, hogy az emberevők keze közzé nem kerültek, és csak a hirtelen támadt kedvező szélnek köszönhetően hogy elvitorlázhattak.

Nem sokára sokkal komolyabb veszélyt ártak ki, emberevők által lakta sziget mellett, ahol csak néhány nappal azelőtt faltak föl néhány nemet utazót. A grófné így beszeli el a kalandot:

— A benszülöttek körülveték kanoejukkal yachtunkat és egyik törzsfőnök a hajónkra jött, Nem volt nagyon ijesztő az arca, de azért tekintete nem igen keltett bizalmat. — Iznyekeztem szórakoztatni, de folyton valami furfangon törte a fejét.

Egyszerre csak jelt adott és a benszülöttek csapaton tudultak fel hajónkra. — Védelmi állapotba helyezkedtünk, de láttuk, hogy nem birunk a tulerővel. Ekkor hirtelen mentő gondolatom támadt. Néhány nap előtt egy olyan posztódarab birtokába jutottunk, a a benszülöttek szentnek tartanak. Ezt elővettem, meglöbegtattam, mire mindannyian térdre estek és szó nélkül elhagyták a hajót.

Innen a japáni vizek felé vették utjokat és a szörnyű viharok közt többször voltak kitéve az elsüllyedés veszedelmének. Egy szigetben taoui voltak egy fejjadászatnak. A vadászok ugyanis átmennek a szomszsd szigetre és emberekre vadásznak, a szakmányuk fejét azután lánzsára lözve hozzák vissza. Ezek az emberek — ugymond a grófné, szép arczuak, daltias természetűek és barátságos természetűek. A grófi pár egyszer meg is volt hiva a törzsfőnökhöz vacsorára, de hogy ilyen társaságban nem igen izlett az étel, az természetes.

A grófné ezután elmondja, hogy 1897-ig bolyongott férjével, a nélkül, hogy módjába lett volna visszatérni Amerikába; csakis 1897-ben vite vissza ferje, mikor edes anyja megbetegedett. Férje azonban utra kelt és nem sokára é is utána ment. Japanban érte utól férjét és ujra megkezdték a bolyongást. Meglátogatták Honolulu, Tahitit, a Szamosa és Fidzsi-szigeteket, az új Hebridákat stb. 1898-ban Manillánál akartak kikötni, de Dewey tengernagy nem engedte meg, sőt rá is lövett a yachtra. A grófné ekkor már torkig volt a kalandokkal és baza akart térni, de a gróf kérelhelten volt. Skodakanba hajóztak, onnan Borneo szigetére, Majd, Labuanba és végül Singaporeba.

Innen Festetics gróf Afrika partjaira akart menni, de felesége nem akarta követni. Erre a gróf, mint a válókereset mondja, egyszerűen partra tette nejét és egy fillér nélkül otthagya Singaporeban, úgy hogy csak

a legnagyobb nélkülözések után jutott haza Amerikába.

A grófné így végzi előadását; — Nemrég híre érkezett, hogy Festetics Rudolf gróf hajótörést szenvedett és miután hosszabb ideig Robinson Crusoe módjára, Triesztbe érkezett, ennőfogva sűrűsően adom be a válókeresetet, mert nem akarok tovább olyan ember felesége lenni, a ki miután éveken keresztül pokollal tette számomra az életet idegen helyen, tavol hazamtól minden fillér nélkül a faképpel hagyott.

Festetics gróf még nem válaszolt a keresetre, de egy trieszti lapban kijelentette, hogy nejenek allitasa legnagyobb részbe valótlan.

Színház.

Dankó Pista holoapi előadása. Mint már megirtuk Dankó Pista ismét visszatér Debreczenbe csütörtökön este a nagy yerdet Dobos-ban adja elő daltarsulata az ő búhajos nótait. A hangverseny kedvezőtlen időben sem marad el, amikor a terembe tartják meg. — Márkus neve pedig elég garancia a közönség pontos kiszolgálására.

A népszínház hangversenye Debreczenben. A bud-pesti Népszínház kiváló tagjai Porzsoltné Lukács Juliska Kiss Mihály és Kovács Mihály a nyári szünet alatt művészi köruttra indulnak, hogy az ország nagyobb városiban hangversenyeket rendezzeek. Az előkelő művészarsaság július hó elején Debreczenbe érkezik s hangversenyt fog tartani, ami valóban elsőrendű művészi élvezetnek ígérkezik. — A hangversenyen közreműködik Ámon Margit is, a Népszínház fiatal, ünnepelt primadonnája is.

Az Ember tragédiája Londonban. Teleky József, Londonban élő hazánkia — írja az Új Idők — most azon faradozik, hogy az ember tragédiáját Londonban angol nyelven előadják. E czélból lefordította Madach Imre remekművét angolra s a londoni művészvilág több korifeusának megküldötte véleményadás végett.

... Minden részletében — írja Irving — a mester keze, a lángész mélyége s a költő-filozófus nagy gondolkozása érzik. Hasonlata Fausthoz kétségtelen, de azért tökéletesen s az emberiség történetét e néhány lap szében, igazabban festi minden idők mesterműveinél, az emberi sziv logikátlanságának oly tükre ez, melyből az élet egész világra tárul élenk.

Rám nagy hatást tett s hálás vagyok önnek, hogy tudásomat nagy honfittarsa művével gazdagította. . . . C-ahogy London közönsége ezt a művet nem fogja megérteni, éppen úgy nem, a mikent Shakspere-ünk remekeit sem tudta lelkében felfogni. A divat, mely tavasszal piros nyakkendőt hoz a gallérokra, s a hiu-ay, mely a feltűnést keresi: ezek a rugók, melyek a mi színházaink klasszikus darabjaihoz közönséget adnak nekünk. . . . Higyje el nekem, ha az a mű előadásra kerülne, az egyetlen, a mi tökéletes sikert fog aratni belőle, a francia forradalmi jelenet lesz: mert abban zaj és vadság van s ez a látma lelkesít. . . .

Irving levele, mely Washigtonban kelt, ráért azután az okokra, a melyek a magyar mestermű előadását talán leh telenné teszik.

... A mi törvényeink — írja — a valláson alapulnak s ebben o y szigorú a hatóság, hogy Istent a színpadon, bármiként legyen is, sohasem fogja megengedhetni. Az Ember tragédiájában pedig Isten szava hallható. . . .

Beerboom Tree, a Her Majesty's Theatre igazgatója s egyike a legnagyobb Shakpereszínészeknek, már kevésbé látszik Madách művétől áthatottnak.

... Tagadhatatlan — írja — hogy becses munka; azt is mondhatnám: remek. Mindazonáltal nem dráma, a mely szövevény-nyel bír, érdekesítő drámai csomóval, melynek kifejtésére a közönség érdeklődéssel vár. Olvasásra való ez a mű...

Martin Harvay véleménye csaknem ugyanaz, mint Irvingé, azzal a különbséggel, hogy ő módosításokat is ajánl. Kritikájában inkább a színész hiúsága érzik, a ki kitűnő szerepet lát a műben, mint a színgazgató pénzügyi nézete.

Ennek a darabnak — írja — legnagyobb hibája az, hogy túlsok a gondolat benne. Mélysége minden sorná pihenőt kíván az agynak, hogy a halottakat teljesen átértse.

Igy színen elszavalva, szentencziái elhangzanak a nélkül, hogy bétezer ember közül egy is megértene. A közönség, a mely csak látni akar, rest a gondolkodásra s fölületességével e művet valami bűvész laterna magikájának fogja tartani, melynek gépezetében elől egy fiatal Adámot tesznek, a ki a végén öreg gróndiként jelenik meg, közben h-rzolvva és változva századok szokásaiban. Ezt a változást sem fogják megérteni s biztos lehet ön abban, hogy legtöbbje képtelenségnek fogja itelni azt, hogy egy azon hős most Miltiades, a következő képen pedig Tankréd.

Bár nagyra becsüljük az illető művészek bírálatát, de egyik véleményt sem tartjuk őszintének. Különben is túlságos naivitas volna komolyan venni akármelyiket is. Ha mi magyarok meg tudjuk érteni Madách remekművét, megérti az angol közönség is. Talán még jobban, mint mi. Az is csak kitogás, hogy nem aratna sikert a darab. Dehogyan is nem. Londonban, a hol a világ legvilágosabb irodalmi portékáját fogyasztja a színhazi közönség: örömmel fogadnak az Ember tragédiáját. Kerülne erre is közönség abból az ötmillió emberből, itt csak anyagi kérdéssel van szó. A darab kiállítása rengeteg pénzbe kerül. Londonban jelentéktelen vásári színmű kiállítására 25—30 ezer forintot költenek, képzelhető tehát, hogy mennyi költségbe kerülne az Ember tragédiája az ottani viszonyok szerint. Ezért vonakodnak színtre hozatalától az igazgatók.

A darab azonban mégis színtre fog kerülni. Tudomásunk van róla, hogy három dusszadag magyar főúr segélyképp 50,000 forintot ad egyik első londoni színgazgatónak hogy Madách remekét színtrehozhassa. Az illető igazgató ugyanannyit költ rá a magából és így kilátás van rá, hogy az ember tragédiája Londonban oly páratlan fényvel fog színtre kerülni, a milyenről mi sem álmodtunk.

A sikertől nem felünk, akármint is velekedjék Irving, Beerboom-Tree és Harvay. Annvit azonban elárulhatunk, hogy az elősorolt három közt van az az igazgató, ki kifejezett aggodalma daczára színtrehozta a darabot 50,000 forint segélyvel.

Arany János régi írásai

— Érdekes relikviai. —

A nagyszalontai ev. református egyház levéltárában irodalmi szempontból nagyértékű relikviaiakra bukkant Széll Kálmán esperes, az Arany emlék fáradszalan kutatója. Toldi költő-jének két eddig kiadatlan, ősméretlen kérvényét találta meg a régi, fakó irások között. Egyiket 1831-ben, tizennégy éves korában írta Arany János a szalontai református hívek pasztorához, Balogh Péter uramhoz, a másik instanciát pedig 1839-ben nyújtotta be az egyház konzisztóriumához.

A két folyamodás szövege a következő hangzik:

I.

Nagy érdemű Lelki Pásztor ezen Sz. Ecclesiának Tiszteletes Tudós Balogh Péter Ur!

Bátorkodom benyújtani alázatos esedezésemet a mostani Vacantiába levő Praeceptor-ság eránt, a mely kéresem beeljesedését óhajtvá várom. Mert Szüleim, a ki kik nyolcz esztendő elfojása a'att gondosan taníttani igyekeztek, előregedvén és elszegényedvén különösen Edes Atyám meg viágtalándován a további taníttatást nem tellyesíthetik. Reménytem is, hogy ezen esedezésemet nem fogja sikertelen hagyni egy sok szükölködőket felszentelt Nagy Lelek. Ha pedig ezen kéresem fog lenni, igérem, hogy hivatalomnak igazán és hiven megfogok felelni. A ki örökös tisztelettel vagyok

Szalontán 29. Aprilis 1831.

az alázatos esedező

Arany János m. k.

II.

Nagy Tiszteletű Consistorium!
E szent Ekklesia Erdemes Belső és Külső Elöljárói!

Alulirott, bátorkodom alázatosan nyilvánítni, miképp-n a Nagy Tiszteletű Consistoriumnak azon atyailag, s erdemem kívül rólam kegyesen gondoskodó ajánlatát, miszerint engem, fizetésemet megpótolva hivatalomnak továbbra is megmarasztani méltóztatotti, el nem fogadhatom. Nem hátatlanság, nem makacs-ság, vagy büszke magamban bizakodás e tettemnek rugója; mert mindig hálálva fogom én azt érezni, mit tett vel-m érd-m-telen-nel ezen SzentEkklesia; s ha ezentul is mas-sor-ban, mas hivatalban valaha némi megelégedést erzek, nem felejttem el soha azon első lepcsőt, mely engem arra vezetett; tisztelettel és köszönettel fogok emlékezni ezen Szent Ekklesiáról.

De ha egy embernek sem lehet eltiltani hogy erzése és meggyőződése szerint ne cselekedjék, azon esetben, ha t. i. ezen meggyőződés sem l-teni, sem Emberi törvényekkel nem ellenkezik: alázatosan esedezem, ne vegye megsejtésül a Nagytiszteletű Consistorium, ha én is ezen meggyőződésemet követem. Okaim melyek ezen szives ajánlatot elfogadni titanak, röviden ide mennek ki:

1. ór. A tanítói hivatal oly terhes foglalatosság, mely egy lelkiismeretes Tanítótól az egész s mindennapokat egymásután annyira elfog, hogy épp-n semmi gazdálkodást nem vihet. Lelküismeretes Tanítónak annyi gond ad az iskola, hogy a gazdálkodás gondolai azokkal összeférhetlenek. 2. ór. Gazdálkodás nélkül, mint hazasember, ki nem jöhetek' nőtlenül maradvá pedig még mindig csak ott le-zelek, ahol most vagyok, cézomtól szintugy távol. De a mi legfőbb s éppen fő ok. 3. ór. Nem érzek magamban erőt arra, hogy egy ilyen terhes pályán halálomig megmaradhas-sak, hogy azt mindenkor egyforma kedvvel és szorgalommal folytathassam.

Es így ezen utol ó pontot, — a mi véleményem szerint fő is tartozik lenni mindenki előtt — tekintve nem lemondásomat, hanem megmaradásomat lehetne háladatanságra és tiszteletlenségre magyarázni, minthogy maradásom esetében, meg csalnám a nagy Tiszteletű Consistorium bizodalmit, olyasmint vallalván magamra, minek lelkiismeretesen megfelelni soha képes nem lennék. Még egykét esztendőig ugyan, mint nőtlen, kedvvel és erővel tudnám folytatni hivatalomat, de akkor csak cézomat távolít-nám, mert ha örökösen maradni magamat erőnek nem érezném, elebb utóbb azon lépést kell tennem, melyet most tenni akarok.

Meg alázatos lemondásomat, azon véleményem szerint nem igazságtalan kérelemmel rekesztem bé, hogy ne magyarázza tiszteletlenségnek ezen tettemet a Nagytiszteletű Consistorium s ne változtassa, azon engem oly édes érzettel jutalmazott bizodalmit, irantami hidegséggé, idegenséggé, vagy éppen megvetéssé.

Saját keble érzi az embernek mit tehet,

mit nem, mit ígérhet, mit nem? S ha valaki ezen meggyőződés szerint cselekszik, nem teszen igazságtalanul. En egyébiránt magamat ezen tul is a Nagy Tiszteletű Consistoriumnak kegyeletes indultjába és jó emlékezetbe ajánlvá. Vagyok

Szalontán január 839. A Nagy Tiszteletű Consistoriumnak s a Szent Ekklesia Belső, Külső Erdemes Elöljáróinak.

alázatos tisztelő szolgálja

Arany János m. k.

Corrector.

Arany, a kért preceptorsagot elnyerte ugyan, de mivel jövedelme alig ment 100 váltóforintra, odahagyta segédtanítói hivatalát s tanulmányai folytatása végett visszament a debreceni kollégiumba. Itt sem tudott megküdeni az anyagi bajokkal, miért aztán Kisújszállásra ment ideiglenes tanítónak. Később ismét Debrecenbe tért majd vándorszínésznek csapott föl s 1836-ban került vissza gyalogszerrel Nagyszalontára. Alig hazatérése után meghalt az édesanyja, s az ekklesia ekkor alkalmazta csupa szánalomból korrektornak, segéd-tárnoknak Arany Janost.

Erről a hivataláról mondott le főntebb közeli irásban a nagy költő, ki 1839-ben városi irnok lett, majd Nagyszalonta város jegyzője, míg 1840-ben nőül vette Ertsey Juliannát.

A meglepetés.

Debreczen, jan. 20

Ezt a históriát csiripolják a verebek és suttogák a kavenénikék.

A kavenénikék és a verebek pletykáló természetűek! tovga rokonok de most nem arról van szó.

Amiről szó van az a következő kis történet.

Teznap egy idegen érkezett városunkba a gyorsvonattal. Az idegen ur nem meglepetésben utazik és mégis szörnyű meglepetésben volt része.

De ez csak a végén derül ki.

A dolog kezdete az, hogy az idegen részint kíváncsiságból, részint a séta kedvéért estefelé elment a ligetbe. Idegen ur módjára szemlélte a publikumot és mint idegen urhoz ilik, nem ismert senkit.

Az mégis! Egyszerre megállt a lábán akáczfa módjára gyökereződtek a sétatéri talajba.

— Ő az, suttogá. Igen ő az!

— Minden további monolog nélkül egy fiatal pár mellé lépett kik édes, hatalmas mosolytal szorongatták egymás kezét.

A meglepetés obligát csendjét a fiatal asszony törte meg.

— Ah, ő az, kedves Pista bácsi?

— En vagyok, igazán én, hagyta helybe Pista bácsi.

Oh, hogy örvendek!

— Kedves nagyon kedves! De hát kihugom nem mutatsz be az uradnak.

— Pardon! A férjem, Pista bácsi atyám legjobb barátja.

— Ugy van — mondá az idegen, akit most már Pista név alatt ismer a nyájas olvasó — óh, kedves öcsémuramat nem volt szerencsém ismerhetni. Barátom meghívott ugyan lanya menyegzőjére, de betegselem gátolt akkor s így az én drága hugom úgy repült ki a család fészekből, hogy én megsem ismerhettem azt a derek urat, aki idehozta vidékünkéről. Igazán örvendek a véletlen szerencsének. Különben is szándékom vót meglátogatni, hogy vigzek barátomnak. Igaz, hol is laknak?

— Hol? Tessék? Mit is tetszett mondani...? kerdezgette az asszony a legnagyobb zavarban.

— Hol laknak, azt kérdelem — ha szabad...

— Vagy úgy... Igen, igen, Hát bizony most nagy felfordulás van nálunk. a butorokat poroljuk, a szobákat festjük. A konyhát meszeljük, az udvart kövezzük, ajtó-

kat és ablakokat reperáljuk. Jésszus, erről hogy megfeledeztem. Sietnem is kell haza. No pá Pista bácsi, Csokolom a mamát és látát, mondja meg ha visszatér, Pá, da, Mennem kell. Jésszus hogy megfeledeztem.

Ezzel a fiatal pár Pis a bácsi előtt értehetetlen zavarral és sietséggel hagyta el a találkozás színhelyét.

De Pista bácsi mégis ma délelőtt rátalált kedves huga lakására. Az előszobában a tegnapi napnál idősebb ur fogadta, a kinek kopasz feje, deresedő bajusza és ritka szakállja van . . .

— N. urat keresem, mondá Pista bácsi,
— En vagyok.

— N.-né önagsága férjének a bátyja ?

— Nemde ?

— Dehogy! N.-né ő nagyságának a férje.

— Ah! ah!

Hogy minő nagy zavar volt e pillanatban az könnyen elképzelhető.

KÖZGAZDASÁG.

A sertészárlat feloldása. Bécsből távirják, hogy az osztrák kormány a Magyarországra ellen kimondott sertészárlatot visszavonta.

Az iparhatósági megbizottak. Az Országos Iparegyesület ipartestületi szakosztálya legutóbb Ráth Karoly elnökle alatt tartott ülésén foglalkozott az iparhatósági megbizottak intézményének reformjával, melyre nézve a kereskedelmi miniszter véleményadásra kérte fel az egyesületet. A szakosztály hosszas, beható vita után egyhangulag olyan értelemben foglalt állást, hogy az iparhatósági megbizottak intézménye fenntartandó, de hatásköre és szervezete újjaalkotandó. A szakosztály Gelléri Mór egyesületi igazgató és Ráth Karoly szakosztályi elnök javaslatára egyrészt az ipar testületnek az eddigénél nagyobb befolyást, másrészt az iparhatósági megbizottaknak olyan munkakört kíván biztosítani, amely az intézmény hasznos működését biztosítja. A konkrét javaslatok megszövegezésével a szakosztály az elnökséget bizta meg.

Budapesti gabonátözsde.

jun. 20.

A készáruüzlet hivatalos árjegyzései a következők:

Bursa	kilós	Ár 100 klg.		kilós	100 kilogramm ára	
		frttól	frtig		frttól	frtig
Bánsági	ó	76	7.45—7.80	80	07.85—08.05	
"	"	77	7.50—8.85	81	07.90—08.15	
"	"	78	07.61—7.95	82	—	
Tiszavidéki	ó	79	07.65—8.—	—	07.95—08.05	
"	"	76	7.40—7.65	80	08.05—0.825	
"	"	77	7.45—7.70	81	—	
Pestvidéki	ó	78	07.60—07.75	82	08.90—08.95	
"	"	79	07.65—07.90	—	07.85—08.05	
"	"	79	7.30—7.40	80	07.90—	
Fehérmegyei	"	76	7.25—7.55	81	07.95—07.95	
"	"	78	7.45—7.75	82	7.80—08.00	
"	"	79	07.50—07.80	—	0.90—	
Bácskai	ó	76	7.35—07.50	80	—	
"	"	77	7.40—7.60	81	—	
"	"	78	7.55—07.70	82	—	
Északmagy.	"	79	7.60—07.85	—	—	
"	"	75	0.—0.—	80	—	
"	"	79	0.—0.—	81	—	

	Min. hekt.-ben	Arklógram
Rozs elsőrendű	uj 70—72	6.80 6.95
" másodikrendű	—	6.60 6.75
Árpa takarmánynak	" 60—62	5.90 6.10
" égetni való	" 62—64	5.6 5.80
" serfözdei	" 64—66	0.— 0.00
Zab	— 39—41	5.45 5.55
Tengeri bánsági	uj —	5.55 5.70
" más nemű	" —	0.00 0.00
Repce bánsági	—	—
Köles	—	5.— 5.30

Sertés vásár.

Kőbányai sertéspiacz. jun. 20. Magyar elsőrendű Öreg nehéz (paronkint 400 kgm felüli 46—48 kr. Közép pkin 300—400 kg. sulyban — kr. 320 kilog sulyban Fialat közép (paronkint 251—320 kg. 50—75

kr. Fialat könnyű páronkint 250 kg. sulyban 45 $\frac{1}{2}$ —50 krig. Szerbiai: Nehéz pkin 260 kg. sulyban 48 $\frac{1}{2}$ —49 krig.

Sertéslétszám: 1900. évi jun. hó 17. napján volt készlet 33645 darab, jun. 18. felhajtott 454 drb, 1900 jun. 19-én elszállított 761 db. 20-ára maradt 44232 db. A sertésüzlet irányzata lanyha.

CSARNOK.

A zsákmány.

A Vaal menten zug-bug az erdő,
Akar egy siró hadsereg.
Pedig hej, messze már a burgher,
A bur szabadság elveszett!

Robertsnek győztes táborából
Egy portyázó angol csapat
Az erdőbe tért megpihenni
A siró-rivó fák alatt.

Kemény fiuk, Nem egy csatában
Mordult rájuk a hatál,
De most már vége a csatáknak
Es ifju kedvök visszaszall.

Hogyis ne lenne pezsgő kedvük!
Az iment zsákmányuk akadt:
Egy társzeker s a társzekerén
Csupa fehérnemű darab.

Édes, bizsergetően fehérek,
Csipkéből, baticzból valók
Ez a pretóriai felsőbb
Leányiskola garderojba vót.

Es Willy, Billy, Harry, Tommy
Ujjonganak határtalan.
Hadban az ilyen lengeségnek
Csodálatos hatása van!

Csak a hosszú Taffy nem bolondoz,
Ez a vad játék faj neki.
Kezében tart egy batizt holmit
Es sóhajt es szemlégeti.

»Mi a baj, Taffy?« kérdik tőle.

Es Taffy elmélázva szolt:

»Kis Marynak a York-utcában

Ah, éppen ily batiztja volt!

Magda.

Regény egy kötetben.

Irta: Sipos Béla.

(Folytatás.)

27.

— Igaz, hogy verseimben sok a borongás, minden sorából kitér a keserűség, de ez nem bizonyítja azt, hogy én nem szívemből dalolok. Az én szenvedésem, az én bánatom az kedves Klárika, az én győrelmemből szól minden sor, minden szó.

Déri mig ezeket elmondotta, önkéntelenül is eltávozta jött.

Klári szó nélkül hallgatta, arcán látott, hogy rokonszenve kezd a költő felé hajolni.

— Hát maga már annyit szenvedett az életben ?

— Nem annyit, még sokkal többet. Ha én lelkem minden fájdalmát dalba önteném, nem lenne abban sok dalban egy verőfényes, mosolygó sugár sem, a melyet pedig különösen az ilyen fiatal ábrándozók mint maga is nagyon szeretnek.

Klári felállott a székről, letette kalapját, Finom kis kezével végig simította homlokát, aztán szomorúan nézett Dérire.

— Azt hiszi hogy ábrándozó vagyok. Nem, inkább nagyon is realis természetű. Ha maga már sokat szenvedett az életben, én nem kevesebbet . . . Lesz még alkajmám elmondani . . . Azóta vagyok némileg boldog, mig itt a bácsi közelébe érek. Ő az én legjobb akaróm, édes apám, barátom, rokonom, minden, de minden egy személyben.

Hosszas beszédbe elegyedtek ezután. Nem haborgatta őket senki, Kébidai a kertben volt elfoglalva, s már ké-o délután volt, mikor felbe szakította a kedves együttléte.

Mikor Déri elbagyta a rózsás, virágos kertet, úgy tűnt fel előtte, hogy pár óra alatt egy szép álmot álmodott. Tünderkastélyban beszélgetett az édes tünder anynyal, kinek minden szava, minden mozdulata kedves, hangja édes behizogó, mint egy szép, zengzetes költemény.

A mint azonban kiért a körútra, a főváros lármája, a bérkoszok robogása, a villamos csengése kivert fejéből minden álmot, szeméből minden kaprázatot.

A tünderkisasszony eltűnt mint a déli-báb, s egy másik alakot varázolt szeme elé képzelt, azt a kivel már hetek óta foglalkozik, Magda alakját.

XIV.

Kedves öcsém Elek!

Első diadalim után csak most érek rá, hogy sürgető leveleidre válaszoljak. Bocsáss meg érte, nézd el meg egyszer.

Boldog vagyok, igazán boldog. Elértem azt, a miután évek hosszú során át hiába küzdöttem, ünnepezt színeszínje vagyok Budapestnek.

Azt hiszem, hogy ennek te örvendessz legjobban s velem együtt hálat adsz az istennek. Nincs semmi bajom, most már gondjaim is kezdenek eloszlani.

Gróf Vas kezdezősködött utánad, jól tanulsz-e? Képzeld, csak most tudtam meg, hogy szekyari adós-ajumát mind kifizette. Legujabban egy pompás gyémánt melitűvel lepelt meg. E-küszöm neked édes apánk emlékére, hogy meg bizalmaskodni sem engedtem! Elvégre tudhatod, hogy a mi pályánkon másképen nem lehet megélni.

Rajta kívül van még egy állandó lovagom. Dérinek hívják. Kedves fiu, csak egy kicsit naiv. Azt hiszem szerelmes fülég.

Más ujság nincs. Leveledet várja

jó testvered

Magda.

Mikor Magda az utolsó sorokat írta, a szobaleány surrant be, s kérdezta, Déri urat lebecsáthatja-e ?

— Kissé alkalmatlan, de nem bánom.

A másik pillanatban kitarta a szobaczi-czus az ajtót, s mintha valami uralkodó fejedelem látogatná meg urnőjét, olyan meghajlással üdvözölte a poétát.

Folyt. köv.

Nyilt-tér.

Nyilvános köszönet

Wilhelm Ferencz urnak, gyógyszerész Neunkirchenben, Alsó-Ausztria, az anti-rheumatikus és antiarthitikus vértisztítók fel-találójának. Köszvény és rheumatizmus elleni vértisztító.

Ha itt a nyilvánosság elé lépek, azért történik, mivel első sorban kötelességemnek tartom Wilhelm gyógyszerész urnak Neunkirchenben szolgálataiért, melyet vértisztító teája által kínzó rheumatizmus szenvedéseimben teljesített, köszönetemet kifejezni és aztán, hogy másokat is, kik ezen irtózatos betegségbe esnek, eme kitűnő teára figyelmeztessen. A kínzó fájdalmakat, melyeket minden idő változtatásnál az összes tagjaimban szenvedtem és amelytől semmiféle gyógyszer, sem a Bádni kénfürdők meggyógyítani nem tudott — nem vagyok képes leírni. Almatlanul hánykolódtam ágyamban, étvágyam szemlátomást elmúlt, kínzésem egészen elhomályosult és egész test-erőm elfogyott. A fenti tea 4 heti használata után fájdalmaimtól teljesen megszabadultam nemcsak és még most is, miután már 6 hét óta nem iszom teát, egészséges vagyok, testi erőm is megjavult. Erős a meggyőződésem, hogy mindenki, aki hasonló bánatalmaknál ezen teánál keresi menedékét, annak feltalálóját, **Wilhelm Ferencz** urat, úgy mint én áldani fogja.

Kitűnő tisztelettel.

Butschin-Streitfeld grófné

alezredes neje.

Kapható minden gyógyszer-tárban.

Debreczenben **TÓTH BÉLA** gyógyszer-tárban.

Üzleti könyvek nagy raktára

HOFFMANN és KRONOVITZ

KÖNYVNYOMDÁJA

DEBRECZEN, a főpostával szemben.

Ajánlkozik:

nyomtatványok elkészítésére,

kereskedők, gyárosok és iparosok részére

Levélpapír czégnomással

1000 drb. 3 frt 50 krt 1 feljebb.

Levélborték czégnomással

1000 drb. 2 frittól feljebb.

Monogrammal ellátott

Lakadalmi és báli meghívók.

Eljegyzési kártyák

nagyon olcsón.

Névjegyek

Tánczrendek

Számlák

Jegyzékek

Üzletjegyek

Körlevelek

Árjegyzékek

Műsorok

Zárszámadások

Evi jelentések

Dombornyomásu galvanizált remek

reklam falragaszok.

Pinczérszámlák, bor és sörczimkék.

Menu kártyák a legdiszesebb kivitelben.

Regények, elbeszélések, költemények.

Tudományos és szakmunkák előállítás.

Rovatos ivenk, tabellák.

Részvények, szelvények.

Elsőbbségi kötvények, értékpapírok.

Diszesen kiállított étlapok.

igen mérsékelt árak mellett.

Ruggyanta bélyegzők igen olcsón.